

Výletní noviny

Posezení nejen se seniory 2020

Výletní noviny vám nenabídnou žádný výlet. Jsou o tom, jak výletišť žilo dřív ve srovnání s dneškem. Je to pohled na tuto lokalitu očima několika generací.

Zkusili jsme oslovit několik lidí různého věku či pohlaví, domorodců či lidí žijících mimo obec. Z pochopitelných důvodů - platí nařízení o ochraně osobních údajů a obzvláště v našich malých místních podmínkách si na to musíme dávat pozor - nikoho nejmenujeme, ani nespécifikujeme věkem atd. Pokud podle výroku někoho poznáte, jedná se o podobnost čistě náhodnou.

Krátce k tomu, jak to s výletišťem vlastně začalo.... V roce 1899 byl v Bařicích založen čtenářský spolek Občanská beseda. Dvakrát ročně pořádal taneční zábavu – masopustní a dožínkovou. Často se pořádala ve středu, protože v tento den byl poplatek za hudbu nižší než

v sobotu. Protože v obci nebylo tehdy ještě vyhrazené výletišťe, pro dožínkovou zábavu poskytl některý z hospodářů za malý poplatek svou zahradu. Místní stolař Malenovský zapůjčil desky na provizorní posezení. Postupem času se místo konání tanečních zábav přesunulo do lesa Vínohrádek (nad bývalou hospodou nahoru, kudy byste měli v úmyslu jít do Kvasic), kde byl provizorní taneční „plac“. Zábavy se tak konaly mimo obydlenou část obce a ti, co se bavit nechtěli, nebyli hudbou nijak rušeni. Asi okolo r.1948 se konání zábav přesunulo zpět do obce. Na místo dnešního výletišťe, ale s vybavením minimálním. Podstatné bylo to, že se bylo kde bavit, doprovodný prodej občerstvení nehrál takovou roli a nebyl v takovém rozsahu jako dneska.

Takže zde jsou odpovědi na otázku, která zní : Co se vám vybaví, když se řekne bařické výletišťe?

... V místech, kde jsou dneska šatny, býval obecní chudobinec. V blízkosti domku byl plácek zcela porostlý akátím. Od dnešního čísla popisného 82 byl přístupný vychozenou pěšinkou a lávkou přes potok, který byl později v 70.letech zatrubněný. Na tomto prostoru mezi akáty se zábavy konaly asi od r. 1948. Vždycky před zábavou se na plácku, kde se mělo tančit, okopaly drny a tento prostor se vysypal jehličím. Však se taky nenosily na zábavy páskované boty jako dneska, ale pevné botky, do kterých se jehličí dostávalo akorát tak vrchem. Hanusík z č. 48 měl koně, kterými odvázel z obce vykoupené mléko a koně pro účely dovážky jehličí zapůjčoval. Na jehličí se jezdilo do „Smolinkáča“.

Zábavy se pořádaly pod hlavičkou hasičů (*pozn.: tehdy už čtenářský spolek pomalu zanikal*). Téměř vždy hrála dechovka. I dožínky se tam konaly. Lidí chodilo hodně, bylo to pěkné, bylo to veselé. V 60.letech už tam byl malý bufet, kde bylo buď lahvové pivo nebo se narazila bečka. Električka tehdy ještě na výletišťi nebyla. Na čem se sedávalo – okolo byly jednoduché lavice nebo se stálo. Později se půjčovaly skládací stoly a židle, snad z hospody.

..... Jako děcka jsme tam před zábavou chodili skopávat drny a potom jsme s chlapama na vlečce s koňmi jeli do „Smolinkáča“ nakládat jehličí. To se potom rozházelo na okopaný prostor, vybralo se z toho, co tam nepatřilo, drobné větvičky a šišky a na tom se tančilo. Jehličí lezlo do bot, trhlo to punčochy... Ale to je hodně stará vzpomínka. Byli jsme ještě děcka.

...Jehličí se sypalo na vykopanou plochu, aby to lepší klouzalo. Botky na zábavu se nosily uzavřené, ale i tak přes vrch do bot jehličí padalo. A prášilo se z toho. Jak jsme přišly ze zábavy domů, musely jsme si umýt celé nohy od shora až dolů, jak jsme byly zaprášené. A jako mladé holky jsme dostaly jenom na vstupné, na večeri jsme šly domů. Dostaly jsme akorát korunu na sodovku.

..... Výletišťe bylo za mých mladých let zarostlé kolem dokola akátím, akáty rostly i okolo prostoru pro muzikanty. Jedna brána do areálu byla zezadu, hlavní vstup byl dole pod lipou, jako dnes. Přes potok, který byl tehdy ještě nezatrubněný, vedla lávka. Tam byly před domy zahrádky, svažovaly se dolů k potoku a lávka byla asi před tehdejším Vybíralovým. Osvětlení nebylo tehdy ještě žádné, nebyla tam električka. Před zábavou se natáhly kábly a žárovky od

někoho z domu, zřejmě od Dvořáků. Taneční kolo bylo hliněné, taky jsme jezdili pro jehličí do „Smolinkáča“. Okolo kola rostly topoly. V roce 1966 se vybetonovalo. Topoly rostly i okolo potoka, který se táhl podél hřiště. V úseku potoka před Zbořilovým byly břízy.

... Na výletišti nebyla elektrika do r. 1987. Vždycky se táhla od Dvořáků. Když se v r. v 1969 postavily šatny, táhla se odtud. V křoví, kde je dneska promítací plátno, bývaly dřevěné záchody. Z této strany bylo výletišť od dědiny odděleno křovím a zde bylo vybudováno před každou akcí dřevěné sociální zařízení. Stavba představovala holou kostru z tyčí, na kterou byly připevněny olistěné větve a tím se vytvořily stěny „stavby“. Vedle sebe stály dámská i pánská budka. (pozn.: mohl potom nastat problém, když byla akce konána za slunečného počasí a stěny stavby začaly horkem vadnout). V 76.roce se postavily kadibudky stabilní, z půlených „kulanců“. Takové sociální zařízení tam bylo ještě v r. 1985. V místě, kde dneska stojí bufet, bylo první promítací plátno, které se svinovalo. Jak se začal stavět současný bufet v r. 1983, tak se stojan na plátno uřezal a dal na protilehlou stranu. V 87.roce se začalo stavět zděné plátno a během krátké doby letní kino skončilo úplně.

...s letním kinem se začalo v 70.letech. Promítala Osvětová beseda, později svazáci. Bylo nás vytypováno několik, kdo budeme promítat. Zaučoval nás Tomáš Hanák, který promítal léta filmy na Nadsklepí.

...jako svazáci jsme tam v 80. letech promítali letní kino. Bufet byl tehdy dřevěný, stlučený z desek, bez tekoucí vody, podlaha hliněná. Pult jsme prostě po ukončení prodeje převrátili nahoru a tím se výdejní okno uzavřelo. Za námi na zemi byly bedny s pivem nebo se sodovkami, na zadní stěně byla přidělaná police na oplatky a podobné věci. Zboží jsme brali z Jednoty a přirazili k ceně deset procent. Kino,... to byly deky na zemi, lahvové pivo k tomu, komáři,... Takové byly „promítací“ pátky. Sjížděli se tam lidé z celého okolí. Lístek stál pět korun.

... vzpomínám si jako děcko, jak ještě bývalo výletišť otevřené a chodili jsme si tam hrát. Skákali jsme přes lavice a stoly (vida – výletišť kdysi sloužilo i jako tělocvična...) nebo jsme tam chodili po zábavách a hledali na zemi spadené drobné mince (...nebo jako bankomat. Vždyť i koruna tehdy představovala obnos, za který se dalo něco koupit).

U těch nejmladších takto položená otázka vyvolala pokrčení ramen a smích. Jejich názor se vytříbí postupem času. Budou si výletišť pamatovat jako místo konání mnoha každoročních akcí, na kterých se podíleli (myslím tím hlavně naše herce) a pokud je za nějakou tu desítku let někdo osloví s podobným dotazem, budou mít o čem vyprávět.

Zábavy samy o sobě byly to, co měla každá jiná dědina. Ale **letní kino v Bařicích**, to byl pojem.

Kino nebylo jen letní, ale i podzimní či zimní. A nepromítalo se jen na výletišti (nebo v místních podmínkách řečeno „na kole“) ale i v sále tehdejšího pohostinství na č. 70 nebo ve třídě bývalé školy na č. 64 (později Agitační středisko. V červenci 1987 a 1989 byla dokonce týdenní přehlídka úspěšných filmů. Hrál se denně! Letní kino....to by vydalo na samostatné noviny. Snad přístě ☺.

Kalendář :

Od r. 1899 taneční zábavy na soukromých zahradách

Do r. 1948 – taneční kolo v lese

Od r. 1948 – taneční plácek na místě dnešního výletišť

1966 – Betonování tanečního kola při příležitosti 30.výročí založení hasičského sboru

1976 – Pořízení pevných laviček a stolů

1983 – Stavba nového bufetu (a sociálek)

1987- Stavba betonové promítací zdi

1997 – Postavení klubovny na výletišti místními mládežníky (dneska skladiště)

2008 – 2011 Obnovení a zánik provozu letního kina

2013-2014 - Zastřešení části areálu

2020 - Rekonstrukce výletišť

Berte tyto termíny jako přibližné. Každé upřesnění a doplnění uvítáme.

Poděkování na závěr Děkujeme všem, kteří byli ochotni vydolovat z paměti svoje vzpomínky a podělit se o ně. A možná i těm, kterým se po přečtení těchto řádků vybaví vzpomínka a zážitek, o který se s námi rádi podělí.

SDH Bařice a Občanské sdružené rodičů Bařice

